

Edward Osborne Wilson

Autoři: Redakce TOQ

Už více než čtvrt století uplynulo od vydání přelomového díla Edwarda O. Wilsona *Sociobiology*. 1] Kniha se zabývá genetickými vlivy na sociální chování uvnitř skupiny a její spojení příbuzenství a biologie s normami lidského chování vyvolalo vědeckou revoluci, která propojila kritické proudy biologických a společenských věd, přestože se dopadu na lidské záležitosti věnovala pouze poslední kapitola knihy. Tento teoretický výtvar vycházející z pečlivého studia příbuzenského výběru, altruismu a skupinového evolučního chování předznamenává zásadní obrat celého oboru zpět ke staronovému uznání vlivu biologie na utváření lidské přirozenosti. Na příbuznosti založený altruismus má totiž obrovský význam při vysvětlování sociální kooperace a skupinové soudržnosti napříč kulturami, rasami a kmeny.

Wilsonova kniha vyvolala bouři rozhořčení. Rovnostářští ideologové ve společensko i behaviorálně vědních oborech Wilsona s vervou napadli a dlouhá léta se sociobiologii i její různé odnože ze všech sil pokoušeli zdiskreditovat.

Jako by si tito kritici instinktivně uvědomovali chatrnost základních stavebních kamenů toho, co někdejší šéf katedry psychologie na Kolumbijské univerzitě Henry E. Garrett kdysi nazval „egalitářským dogmatem“. Garrett předpověděl, že toto moderní dogma se časem rozpadne

na kusy a bude odhaleno „coby největší vědecký švindl (20.) století“. 2] Doktrína lidské rovnosti – tedy že u ras, kultur a jednotlivců nacházíme stejný genetický potenciál k inteligenci a dalším, lidskou společností ceněným, vlastnostem – se nejenže rozpadá, ale coby životaschopná teorie lidské přirozenosti byla naprosto zničena. Jak **Garrett Hardin** nedávno napsal: „Žádní dva lidé nebyli stvořeni jako sobě rovní.“ 3] Individuální a tím pádem i rasová nerovnost je tak prostě a jednoduše železným přírodním zákonem.

Přestože sociobiologové z velké většiny v oblasti rasy a etnicity našlapují velice zlehka, neobytná vytrvalost skupinových rozdílů důsledně podkopala pohádku o tom, že všechny rasy a etnika byly stvořeny jako sobě rovné. Přes jisté překrytí v distribuci IQ a dalších ceněných vlastností existují významné a opakovaně prokazované rozdíly mezi rasovými a etnickými skupinami ve schopnosti vytvářet a přizpůsobovat se pokročilým civilizacím moderního světa. Soupeření etnických skupin jen dále potvrzuje platnost teze, že lidé jsou inherentně nerovni. Několik průkopníků začíná prostřednictvím rozboru úlohy etnických a rasových odlišností v ekonomické, sociální, kulturní a politické sféře spojovat jednotlivá vlákna biologické a sociální sféry lidského poznání. Výzkum dr. **Franka Saltera**, politického etologa na Institutu Maxe Plancka, otevírá nové oblasti syntézou zjištění etologického výzkumu a aplikace dat o etnických skupinách do komparativního politického rámce. Článek Michaela Rienziho v tomto čísle *TOQ* (**Pan-European Genetic Interests** – pozn. DP) zvyrazňuje implikace Salterovy práce.

Lidská nerovnost obecně – a rasové nerovnosti především – jsou *leitmotivem* článků a recenzí obsažených v tomto vydání. Od **Spearmanova g-faktoru** po historické proudy sociálního darwinismu se každý z příspěvků nějak dotýká některého z aspektů tohoto přirozeného stavu lidské existence. Jedním z hlavních cílů *TOQ* zůstává kritické přehodnocení rasového rovnostářství a zejména pohled na možné politické dopady nejnovějšího výzkumu v různých akademických oborech – od fyzické antropologie až po genetiku obyvatelstva, behaviorální genetiku a sociobiologii – s cílem skoncovat s neotřesitelnou nadvládou dost možná toho ze všech utopických ideologií vůbec nejškodlivějšího sociálního dogmatu.

Ve své knize z roku 1998 *Consilience* (česky: *Konsilience* – pozn. DP) si Wilson všímá znepokojivého trendu, který by měli vzít v potaz všichni, kterým záleží na přežití jejich vlastní rasové a etnické skupiny:

Nejvýraznější vlastností nedávné lidské evoluce není změna směru a už vůbec ne přirozený výběr, ale homogenizace prostřednictvím imigrace a míšení. V průběhu dějin nebyly populace nikdy pevně dané – kmeny a státy se tlačily na území svých sousedů a často tyto své rivaly pohlcovaly a někdy dokonce zcela vyhladily. Kdybychom se chronologicky probírali dějepisnými atlasy Evropy a Asie pět tisíciletí do minulosti, vyjde nám filmový klip měnících se etnických hranic...

Míšení se prudce zrychlilo, když si Evropané podmanili Nový svět a přivezli k jeho břehům africké otroky. Další o něco menší skoky v homogenizaci znamenala evropská kolonizace Austrálie a Afriky v 19. století. V nedávnějších dějinách se

však dále zrychlila šířením industrializace a demokracie, dvou základních složek modernity, díky nimž se lidé ochotněji přesunují z místa na místo a hranice se stávají propustnějšími. Většina lidských populací si sice zachovala odlišenost na geografické bázi a některé etnické enklávy pravděpodobně přetrvávají po staletí, ale silný trend opačným směrem nelze nezpozorovat. Jde také o vývoj spíše nezvratný... Jeho hlavním následkem je postupné vymazávání někdejších rasových odlišností – tedy statistických odlišností v dědičných vlastnostech odlišujících celé populace...

V horizontu desítek či stovek generací by současné tempo migrace a míšení teoreticky mohlo vymazat odlišnosti všech populací po celém světě. 4]

Wilson přehlíží očividné následky tohoto vývoje pro Evropany: Tyto trendy znamenají katastrofickou ztrátu biologické *fitness* pro evropské populace. **Od 2. světové války znamená imigrace v podstatě výhradně příchod Neevropanů do zemí tradičně kontrolovaných a obývaných Evropany. Pro státy s výraznou neevropskou menšinou skutečnost těchto rasových a etnických demografických trendů - dále prohloubených emigrací a smíšenými svazky - představuje v delším časovém horizontu velice obtížně zvladatelné problémy. V rámci řešení bude zřejmě třeba přijít s novým stylem myšlení o budoucnosti národního státu, devoluci i pravděpodobné balkanizaci zemí na etnostáty a etnopolitické enklávy.** Každopádně bychom neměli brát na lehkou váhu temné varování významného genetika F. A. E. Crewa:

Moderní civilizované národy opakovaně procházely velice jemným sítem civilizace, kterým prošli jen jednotlivci a skupiny, jejichž mentální schopnosti se slučovaly s kázní civilizovanosti: lidé, kteří se odmítli přizpůsobit požadavkům proměnlivého společenského uspořádání, byli odmítnuti a eliminováni. **Osud rasy je podmíněn jejím genetickým složením... Zachování rasy, nikoliv sebe sama, je prvním přírodním zákonem a u všech organismů má rasa tu nejvyšší důležitost a její zachování a prospěch zajišťují ty nejsilnější instinkty.** U mnohých druhů znamená reprodukce smrt jednatelce a dokonce i u vyšších organismů jsou nejsilnější právě reprodukční instinkty. U člověka však do působení instinktu mohou zasahovat intelekt a svobodná vůle; reprodukce není tak rozumem jen řízena, jak by tomu mělo být, ale běžně i mařena nebo překrucována. Jestliže touha po osobní svobodě učiní lidi slepými k jejím rasovým závazkům, pak nevyhnutelně dojde k úpadku a vyhasnutí jejich linie. Člověk tedy se svou svobodou nejlépe naloží tak, že ji sám omezí. 5]

Budoucnost západní civilizace závisí na přežití západních národů; **budoucí generace tak budou muset vytvořit takové společenské a politické struktury, které budou maximálně sloužit jejich vlastním skupinovým zájmům a současně respektovat**

oprávněné zájmy ostatních skupin.

Poznámky:

1] Edward O. Wilson, *Sociobiology: The New Synthesis* (Cambridge, MA: Harvard University Press, 1975).

2] Henry E. Garrett, „The Equalitarian Dogma,” *Perspectives in Biology and Medicine* (Summer 1961), s. 480-484.

3] Garrett Hardin, *The Ostrich Factor: Our Population Myopia* (New York, NY: Oxford University Press, 1998), s. 109.

4] Edward O. Wilson, *Consilience: The Unity of Knowledge* (New York, NY: Knopf, 1998), s. 272-273.

5] F.A.E. Crew, *Organic Inheritance in Man* (Edinburgh, UK: Oliver and Boyd, 1927), s. 137, 177.

Úvodník *Sociobiology and the End of Racial Egalitarianism* vyšel v časopise *The Occidental Quarterly* roč. 3, č. 1 (jaro 2003).